

A tiger is the central focus of the cover, walking towards the viewer. The tiger has orange fur with dark stripes and is looking directly at the camera with a neutral expression. The background is a blurred, natural setting with grey rocks and some greenery.

GreenWorld

MAGAZINE

wydanie II | KWIECIEŃ 2012 | numer 3

ŚWIAT KTÓRY NIE MOŻE ZAGINAĆ

Polska Lista Rezerwatów
Biosfery UNESCO

Czerwona Lista Gatunków Zagrożonych

- The IUCN Red List of Threatened Species

Publikowana przez IUCN (The World Conservation Union) lista zagrożonych wyginięciem gatunków organizmów, ukazała się po raz pierwszy w 1966 roku. Ostatnia edycja Czerwonej Księgi (rok 2006) zawiera spis 7.700 gatunków zwierząt, około 8.400 gatunków roślin oraz 3 gatunki grzybów, co łącznie

Większość z nich uzyskała status zagrożonych w wyniku działalności człowieka.

Od roku 2000 dostępna jest w wersji elektronicznej www.iucnredlist.org, aktualizowanej co roku i analizowanej w większym stopniu co 4-5 lat.

Czerwona Księga klasyfikuje wymienione w niej organizmy w następujących kategoriach:

EX (ang. extinct) - całkowicie wymarłe, oznaczane znakiem †

EW (ang. extinct in wild) - wymarłe w stanie dzikim - klasyfikuje się jako wymarłe na wolności, co oznacza, że

pojedyncze okazy, czy nawet populacje mogą żyć jeszcze w hodowlach i ogrodach zoologicznych

CR (ang. critically endangered) - krytycznie zagrożone wymarciem w stanie dzikim

EN (ang. endangered) - zagrożone - przypisuje się im bardzo wysokie ryzyko wymarcia w stanie dzikim

VU (ang. vulnerable) - narażone - gatunki, którym przypisuje się wysokie ryzyko wymarcia w stanie dzikim

NT (ang. near threatened) - bliski zagrożeniu wymarciem, gatunek, który w tym momencie nie może być jeszcze zaliczony do kategorii VU, ale przewiduje się, że może to nastąpić w przyszłości

LC (ang. least concern) - gatunki najmniejszej uwagi, nie kwalifikujące się do wyżej wymienionych kategorii zagrożenia

DD (ang. data deficient) - gatunki, których stopień zagrożenia nie został jeszcze określony w skutek niedokończonych badań pod tym kontem

NE (ang. not evaluated) - nie oszacowany według kryteriów IUCN

BIORÓŻNORODNOŚĆ

Termin bioróżnorodność to kontaminacja "bio" i "różnorodność". Termin 'różnorodność biologiczna' (ang. biological diversity) stworzony został przez Thomasa Lovejoya w 1980 r. W powszechnym użyciu znalazł się od około połowy lat 80. Stosowany jest w kontekście zagrożeń dla środowiska naturalnego, w szczególności w odniesieniu do zagadnienia wymierania gatunków.

Bioróżnorodność ma podstawowe znaczenie dla ewolucji oraz trwałości układów podtrzymujących życie w biosferze. W celu ochrony bioróżnorodności konieczne jest przewidywanie, zapobieganie oraz zwalczanie przyczyn zmniejszania się lub jej zanikania. Ubożenie bioróżnorodności wyraża się poprzez:

- utratę siedlisk,
- wymieranie gatunków,
- zmniejszanie zróżnicowania genowego w populacjach.

KONWENCJA O RÓŻNORODNOŚCI BIOLOGICZNEJ

Sporządzona 5 czerwca 1992 roku na Szczycie Ziemi w Rio de Janeiro określająca zasady ochrony, pomnażania oraz korzystania z zasobów różnorodności biologicznej. W 2010 roku lista stron konwencji (List of Parties) obejmuje 193 uczestników, w tym większość państw świata.

Zgodnie z artykułem I. celem konwencji jest:

...ochrona różnorodności biologicznej, zrównoważone użytkowanie jej elementów oraz uczciwy i sprawiedliwy podział korzyści wynikających z wykorzystywania zasobów genetycznych, w tym przez odpowiedni dostęp do zasobów genetycznych i odpowiedni transfer właściwych technologii, z uwzględnieniem wszystkich praw do tych zasobów i technologii, a także odpowiednie finansowanie.

Państwa ratyfikujące konwencję zobowiązują się do dokonania własnych ocen różnorodności biologicznej oraz do opracowania i wdrożenia strategii jej ochrony. Polska ratyfikowała ten dokument 18 stycznia 1996. W Polsce konwencja weszła w życie 19 grudnia 1996. Za merytoryczną realizację zobowiązań Polski wynikających z konwencji odpowiada Ministerstwo Środowiska.

EUROPEJSKA CZERWONA KSIĘGA

Europejska Czerwona Księga jest przeglądem stanu zachowania europejskich gatunków ssaków, gadów, płazów, ryb słodkowodnych, motyli, ważek i wybranych grup chrząszczy, mięczaków i roślin naczyniowych

IUCN Czerwona Księga określa te gatunki, które są zagrożone wyginięciem na poziomie europejskim - tak aby odpowiednie działania mogły być podjęte w celu poprawy ich stanu.

Konwencja Waszyngtońska (CITES)

CITES Konwencja o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginięciem, sporządzona w Waszyngtonie, w dniu 3 marca 1973 roku, zwana jest także Konwencją Waszyngtońską lub w skrócie CITES. Celem Konwencji jest ochrona dziko występujących populacji zwierząt i roślin gatunków zagrożonych wyginięciem poprzez kontrolę i ograniczanie międzynarodowego handlu tymi zwierzętami i roślinami, rozpoznawalnymi ich częściami i produktami pochodnymi. Rzeczpospolita Polska ratyfikowała przystąpienie do Konwencji 12 grudnia 1989 roku. Weszła ona w życie w Polsce 12 marca 1990 roku.

Dzięki Konwencji Waszyngtońskiej znacząco ograniczono handel rogami nosorożców czy ciosami słoni. Obecnie stronami CITES jest 175 państw (w tym Polska). Konwencja ta reguluje przemieszczenie przez granice państwowe ponad 34 tys. gatunków, z czego ponad 5100 to zwierzęta, zaś cała reszta to

rośliny. Są one wymienione w trzech Załącznikach do Konwencji, różniących się rygorami ochronnymi (aktualne wersje załączników można znaleźć na oficjalnej stronie Sekretariatu CITES).

W Unii Europejskiej przepisy CITES są implementowane przez rozporządzenie Rady (WE) nr 33-8/97 z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi oraz przez kilka powiązanych z nim rozporządzeń wykonawczych Komisji (WE).

Polska Lista Rezerwatów Biosfery UNESCO

Rezerwat biosfery to wyznaczony obszar chroniony zawierający cenne zasoby przyrodnicze. Rezerваты te na świecie powstały w ramach programu UNESCO MaB (Man and the Biosphere).

Celem powstawania tych obszarów jest stworzenie miejsc ochrony, obserwacji i badań. W ramach tych rezerwatów wyróżniamy strefę:

centralną,

buforową - zabezpieczającą

tranzytową - przejściową.

Rezerwat Biosfery Bory Tucholskie 2010

Rezerwat Biosfery „Bory Tucholskie” jest 10 rezerwatem utworzonym w Polsce, największym tego typu obiektem w Polsce. Łączna powierzchnia jego trzech stref wynosi 3195 km². Występuje tu wiele naturalnych ekosystemów wodnych, torfowiskowych i leśnych, z których

najwartościowsze utworzą jedną ze stref RB, a mianowicie strefę rdzenną. Strefę rdzenną tworzy: Park Narodowy Bory Tucholskie oraz 25 następujących rezerwatów: Dolina Rzeki Brdy, Bagna nad Stążką, Źródła Stążki, Jezioro Piaseczno, Brzęki im. Zygmunta Czubińskiego, Miedzno, Cisy Staropolskie im. Leona Wyczółkowskie-

go, Jezioro Laska, Mętne, Bór Chrobotkowi, Bagno Stawek, Jezioro Ciche, Jezioro Małe Łowne, Piecki, Cisy nad Czersk Strug, Kręgi Kamienne, Jezioro Zdręczno, Krwawe Doły, Dury, Jeziorka Kozie, Nasionek, Ustronie, Bagno Grzybna, Jelenia Góra, Martwe. Łączna powierzchnia strefy rdzennej wynosi 78,81 km². Obszar parku narodowego i wymienione powyżej rezerваты przyrody stanowią najcenniejsze obiekty przy-

Na obszarze Unii Europejskiej zagrożonych jest ok. 14–23% gatunków ssaków, płazów, gadów oraz ważek

rodnicze całego regionu Borów Tucholskich.

Park znajduje się na terenie województwa pomorskiego, w powiecie Chojnickim, w granicach gmin Chojnice i Brusy. W Parku dominują siedliska borowe, w tym bory suche, z występującymi obok nich siedliskami bagiennymi. Rośnie tu wiele rzad-

kich gatunków charakterystycznych dla ubogich, oligotroficzných siedlisk, najbardziej zagrożonych przez eutro-

fizację. Czasem na skrajach la-

sów i przydrożach występuje tu wyka kaszubska. Spotykane są także rośliny reliktowe z okresu

lodowcowego i polodowcowych.

Zalicza się do nich m.in. fiołek torfowy, grązel drobny, gwiazdnica grubolistna, skalnica torfowiskowa, trzcinnik prosty, turzyca strunowa, zimoziół północny, żurawina drobno- listkowa, wyblin jednolistny, grzybienie północne i nasięźrzał pospolity. W czys-

tych wodach jezior lobeliowych występują m.in.: lobelia jeziorna, elisma wodna, poryblin jeziorny,

wywłócznie skrzętolistny. Rzadko występującym drzewem jest jawor. Często można spotkać sędziwe dęby, buki, graby, ale przeważają sosny.

Ten malowniczy krajobraz leśny upodobały sobie sarny i jelenie, a nawet wilki. W wielu trudno dostępnych obniżeniach terenu zachowały się siedliska rzadkich ptaków: bociana czarnego, kormorana, głuszca i cietrzewia. Spotyka się tam też czaple siwe i łabędzie. Na niebie pojawiają się czasem sokoły wędrowne.

Strefę buforową tworzą głównie cztery parki krajobrazowe, z wyłączeniem powierzchni występujących w nich rezerwatów przyrody, które stanowi strefę rdzenną. Parki krajobrazowe to:

Wdzydzki Park Krajobrazowy

Obejmuje jezioro Wdzydzkie i kilka mniejszych jezior otoczonych borami. Leśno - pojezierny obszar parku wyróżnia się nieprzeciętnym pięknem krajobrazu. Szata roślinna parku jest różnorodna i dobrze zachowana. W pełni wykształcona jest

roślinność wodna i torfowiskowa. Dominującymi zespołami w szacie leśnej są bory świeże i chrobotkowe. Częsty jest bór bagienny, zajmujący jednak małe powierzchnie. Rośnie również, kwaśna dąbrowa, spotyka się łągi olchowo - jesionowe, olsy oraz grądy.

Tucholski Park Krajobrazowy

Powierzchnia parku wynosi 36 983 ha, oś hydrograficzną parku stanowi rzeka Brda z licznymi przełomami i meandrami na otaczającym ją sandrze tzw. sandrze Brdy dominują bory sosnowe.

Obszar parku w województwie kujawsko-pomorskim 256,60km² - otuliny parku 120,59km²

Obszar parku w województwie pomorskim 11-3,23km² - otuliny parku 38,87km²

Zaborski Park Krajobrazowy

Położony na terenach gmin: Chojnice i Brusy. W parku przeważają lasy sosnowe, jednak na glebach powstałych z glin morenowych rosną naturalne lasy typu grądowego z bogatym runem.

Uzupełnia je bogata roślinność w tym relikty pochodzenia polodowcowego na przykład: turzycza strunowa, bażyna czarna, skalnica torfowiskowa, zimoziół północny oraz kilka gatunków mszaków. W jeziorach lobeliowych występują rzadkie rośliny wodne: stroiczka jeziorna, poryblin jeziorny, elisma wodna, jeżogłówka pokrewna. W granicach parku znajduje się około 50 jezior. Do największych należy Jezioro Charzykowskie. Należy ono jak Jezioro Długie, Karsińskie, Witoczno, Kosobudno i Łąckie, do jezior rynnowych, najczęściej przepływowanych. W Parku Zaborskim można spotkać, charakterystyczne dla tego terenu, oligotroficzne jeziora lobeliowe z kryształowo czystą wodą i ubogie pokarmowo oraz małe jeziora dystroficzne bogate w związki humusowe. Przez Park przepływają również rzeki. Największa to Brda mniejsza Zbrzyca oraz niewielkie rzeczki płynące w dolinach o wysokich krawędziach porośniętych lasem – Kulawa i Kłonecznica.

Wdecki Park Krajobrazowy

Położony na Pojezierzu Południowopomorskim, w środkowo - wschodniej części Borów Tucholskich, w dorzeczu rzeki Wdy i jej dopływów Prusiny, Ryszki i Sobińskiej Strugi. Pod względem administracyjnym Wdecki Park Kra-

jobrazowy znajduje się w całości na obszarze województwa kujawsko-pomorskiego. Swoim zasięgiem obejmuje dwa powiaty: świecki, w tym gminy Drzycim, Jeżewo, Lniano, Osie i Warlubie oraz powiat tucholski, w tym gminy Cekcyn i Śliwice

(łącznie 7 gmin). Ok. 70% powierzchni parku leży na terenie Gminy Osie. Siedziba Zarządu Wdeckiego Parku Krajobrazowego znajduje się w Osiu. W skład strefy buforowej wchodzi te powierzchnie leśne i łąkowe wokół 6 rezerwatów przyrody położonych poza obszarami parków krajobrazowych. Strefy buforowe sześciu rezerwatów zlokalizowane są na obszarach chronionego krajobrazu, które są jedną z form ochrony przyrody w Polsce.

Strefę tranzytową tworzą te obszary 22 gmin (13 z województwa kujawsko –pomorskiego i 9 z województwa pomorskiego) i jednego miasta (Tuchola w województwie kujawsko-pomorskim), które nie wchodzi w skład parku narodowego i parków krajobrazowych. Wśród nich znajdują się obszary następujących gmin: Bukowiec, Cekcyn, Drzycim, Gostycyn, Jeżewo, Kęsowo, Lniano, Lubiewo, Osie, Śliwice, Świekatowo, Tuchola i Warlubie (woj. kujawsko – pomorskie) oraz Brusy, Chojnice, Czernik, Dziemiany, Karsin, Konarzyny, Kościerzyna, Lipusz, Stara Kiszewa (woj. pomorskie). Powierzchnia strefy tranzytowej wynosi 206 864,57 ha. Strefa tranzytowa jest niemal dwukrotnie większa od obszaru strefy buforowej. Pod względem ekonomicznym jest to obszar jednolity, zorientowany na gospodarkę leśną, przetwórstwo drewna i ubocznych produktów leśnych oraz na rekreację i wypoczynek. Te dziedziny gospodarki realizowane są z uwzględnieniem zasad ochrony przyrody. W strefie tranzytowej występuje dziesięć obszarów Chronionego Krajobrazu (całkowicie lub częściowo) oraz kilkaset pomników przyrody, głównie drzew i alei drzewnych. Znajdują się w niej równie liczne użytki ekologiczne, trzy zespoły przyrodniczo-krajobrazowe, siedem specjalnych obszarów ochrony siedlisk (SOO) ustanowione w oparciu o Dyrektywę Siedliskową Unii Europejskiej oraz dwa obszary specjalnej ochrony ptaków (OSO) ustanowione w oparciu o Dyrektywę Ptasi UE.

Rezerwat Biosfery Polesie Zachodnie

Poleski Park Narodowy położony w polskiej części Polesia. Obejmuje liczne bagna, tor-

fowiska i jeziora krasowe oraz naturalne kompleksy leśne z bogactwem flory i fauny, znajdujące się na Równinie Łęczyńsko-Włodawskiej. Powierzchnia parku wynosi 9764,3071 ha, zaś jego otuliny 13624,25 ha. Obfituje w rośliny typowe dla terenów podmokłych i bagiennych. Na terenie parku występuje około tysiąca gatunków roślin naczyniowych, z czego z których 170 to gatunki rzadkie, 81 podlega ochronie gatunkowej, a kolejnych 15 znajduje się w Polskiej Czerwonej Księdze Roślin. W faunie Poleskiego Parku Narodowego można spotkać wiele rzadkich gatunków zwierząt. Liczy ona razem około 290 gatunków. Jej różnorodność wynika z ilości i różnorodności siedlisk występujących w parku. Wiele zwierząt należy do gatunków chronionych.

Rezerwat Biosfery Puszcza Kampinowska

Kampinoski Park Narodowy leży na północny zachód od Warszawy, z którą bezpośrednio sąsiaduje.

70% jego powierzchni stanowi Puszcza Kampinowska. Spośród 1370 gatunków roślin naczyniowych ochronie podlega 69 gatunków. W krajobrazie dominują wydmy i bagna. Spośród żyjących tu 16000 gatunków zwierząt 83 gatunki, jako zagrożone, zostały wpisane do Polskiej Czerwonej Księgi Zwierząt. Dalszych 280 objęto ochroną gatunkową. Południowy Szlak Leśny długości 56,1km wiedzie od domu Fryderyka Chopina w Żelazowej Woli przez Puszcę Kampinoską do granic Warszawy. W czasie dwóch dni wędrówki można zobaczyć tereny rolnicze, łąki na torfowiskach, liściaste

lasu bagienne, wyniosłe wydmy ze starym borem sosnowym, liczne okazałe drzewa - pomniki przyrody i historii.

Międzynarodowy Rezerwat Biosfery Karpaty Wschodnie

Pierwszy rezerwat biosfery UNESCO leżący na obszarze trzech krajów: Polski, Słowacji i Ukrainy.

W skład wchodzi:

Bieszczadzki Park Narodowy (Polska)

Położony jest w Bieszczadach Zachodnich. Roślinność stanowi około 780 gatunków roślin naczyniowych, 250

gatunków mchów, 500 gatunków porostów i 1000 gatunków grzybów. Natomiast fauna to 230 gatunków kręgowców, jak również duża ilość pierścienic, owadów i pajęczaków.

Ciśniańsko - Wetliński Park Krajobrazowy (Polska)

Położony jest w Bieszczadach Zachodnich. Krajobraz Parku tworzą malownicze grzbiety górskie. Duże kompleksy leśne stanowią doskonałe siedlisko bytowania zwierząt. Osobliwością parku są progi skalne i przełomy a także ostańcowe skałki. Najbardziej cenne przyrodniczo miejsca do których w większości dotrzeć można szlakami turystycznymi objęto ochroną rezerwatową. Rezerwat ścisły Zwizło i rezerwaty: Cisy na Górze Jawor, Woronikówka, Gołoborze, Sine Wiry,

Olszyna łąkowa w Kalnicy, Przełom Osławy pod Duszatynem.

Park Krajobrazowy Doliny Sanu (Polska)

Położony jest w północnej części Bieszczadów. Obejmuje pasmo Otrytu, dolinę górnego Sanu oraz północne zbocze głównych pasm Bieszczadów.

W Parku zasadniczo wyróżnia się dwa piętra roślinne: podgórze i regiel dolny. Bogactwo siedlisk i biocenoz Parku sprzyja rozwojowi życia zwierzęcego.

Park Narodowy Połoniny wraz ze strefą otulinową (Słowacja)

Do 1997 r. Chroniony Krajobrazowy Obszar

Wschodnie Karpaty. Leży na północno - wschodniej części Słowacji na granicy z Polską i Ukrainą. Dominującym elementem przyrody są lasy zwłaszcza bukowe oraz jodłowo - bukowe, dla parku charakterystyczne są również górskie łąki. Wysokim biologicznym zróżnicowaniem odznacza się także fauna Parku.

Odnotowano tu 3600 gatunków bezkręgowców z grupy dwuskrzydłych, motyli, pajęczaków i robaków, z kręgowców odnotowano 294 gatunki z tego 13 gatunków ziemiowodnych, 8 gatunków płazów, 198 gatunków ptaków i 55

gatunków ssaków. Poza tym występuje tu duża zwierzyna, gatunki mięsożerne a sporadycznie przenikają żubry i łosie.

Użański Przyrodniczy Park Narodowy (Ukraina)

Dawniej rezerwat Stuzycia. Znajduje się w zachodniej Ukrainie w rejonie wełykoberezniańskim obwodu zakarpackiego. Obejmuje obie strony doliny górnego Użu wraz z jego źródłami. Roślinność Parku stanowią głównie lasy liściaste, z których ponad 3 tysiące hektarów stanowią pierwotne puszcze.

Nadszański Regionalny Park Krajobrazowy (Ukraina)

Położony jest w zachodniej Ukrainie, w powiecie tur-

czańskim obwodzie lwowskim. Obejmuje w całości wschodnią ukraińską część doliny górnego Sanu, trzy pasma górskie biegnące z północnego zachodu na południowy wschód: Czerwony Wierch, Sański Grzbiet i Buczok, dalej doliną wykorzystywaną przez potoki Rika i Jabłunka. Lasy i zarośla stanowią tu 51,6% obszaru NR-PR, zaś aż 42,9% grunty rolne.

Wśród lasów przeważają bukowe, jodłowe i świerkowe. Szata roślinna terenów NRPK została silnie przekształcona przez człowieka.

Tatrzański Rezerwat Biosfery 1992

Tatrzański Park Narodowy (Polska)

Powierzchnia Parku wynosi 21197 hektara i dlatego zaliczany jest do jednego z największych Parków Narodowych w Polsce.

Obejmuje obszar Karkonoskiego Parku Narodowego w Polsce i w Czechach. Chroni szczytowe partie najwyższej grupy górskiej Sudetów, z granitowymi skałkami o fantastycznych kształtach. W Polsce tylko na tym obszarze rosną dzwonek karkonoski i skalnica bazaltowa. Stwierdzono występowanie ok. 100 gatunków ptaków i ok. 40 gatunków ssaków w tym 16 gatunków nietoperzy. Atrakcją Karkonoszy jest muflon (przodek pochodzący z Korsyki i Sardynii), wprowadzony tu na początku XX w. Na terenie Karkonoszy stwierdzono także 4 gatunki ryb, 6 gatunków płazów i 5 gatunków gadów. Warto się wybrać na Śnieżkę (1603m n.p.m), najwyższy szczyt w Karkonoszach i całych Sudetach. Na samym szczycie można zwiedzić zabytkową kaplicę z 1681r oraz Obserwatorium Wysokogórskie Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej.

Około 70% powierzchni Parku zajmują lasy i zarośla kosodrzewiny a pozostałe 30% to murawy wysokogórskie, skały i wody.

Tatrzański Park Narodowy (Słowacja)

Pokrywa część Tatr Wysokich, Tatr Zachodnich i całość Tatr Bielskich.

Do głównych zadań TANAP-u należą:

wszeczhronna ochrona zachowanego pierwotnego stanu środowiska naturalnego,

kierowanie wykorzystaniem gór do celów leczniczych, sportowych i rekreacyjnych.

Karkonoski Rezerwat Biosfery 1992

Rezerwat Biosfery Babia Góra 1977, stracił swój status w 1997, odzyskał w 2001

Babiogórski Park Narodowy znajduje się w Polsce południowej, przy granicy ze Słowacją. Swoje wyróżnienie zawdzięcza unikatowym walorom przyrodniczym, tj. doskonale zachowany biot wysokogórski z kompletną strefowością, długiej historii ochrony oraz intensywnie prowadzonym na jej obszarze badaniami naukowymi.

Rezerwat Biosfery Jezioro Łuknajno 1977

Rezerwat Przyrody Jezioro Łuknajno położony jest na terenie Mazurskiego Parku Krajobrazowego. Chroni jed-

stał wpisany na listę terenów chronionych Konwencją ramsarską o obszarach wodno - błotnych o międzynarodowym znaczeniu przyrodniczym. Charakterystycznymi elementami Parku są przymorskie jeziora, bagna, łąki, torfowiska, nadmorskie bory i lasy, a przede wszystkim wydmy las mierzei z ruchomymi wydrami. Symbolem Parku jest mewa.

Białowiecki Rezerwat Biosfery 1976

Białowiecki Park Narodowy położony jest w północno - wschodniej części Polski. W skład parku wchodzi 3 jednostki administracyjne:

Obręb Ochronny Orłówka

Obręb Ochronny Woźna

Ośrodek Hodowli Żubrów.

ną z największych ostoi łabędzia niemego w Polsce. Utrzymywaniu się tak licznej kolonii (nawet około 2000 osobników), sprzyja duża powierzchnia jeziora i korzystne warunki siedliskowe także dla wielu innych przedstawicieli fauny.

Zobaczyć tu można kaczkę hełmiatkę, bielika, błotniaka stawowego, czapłę siwą, kormorana, rybitwę czarną, a na wodzie łośki, perkozy oraz kaczki płaskonose. Występuje tu również remiz a w trzcinach rzadka wąsatka.

Słowiński Rezerwat Biosfery 1977

Słowiński Park Narodowy położony jest w środkowej części polskiego wybrzeża. W 1995 r. zo-

Białowiecki Park Narodowy chroni najlepiej zachowany fragment Puszczy Białowieckiej - to naturalny las, o charakterze pierwotnym, jaki przed wiekami rozciągał się w strefie lasów liściastych i mieszanych. Charakteryzuje się dużą różnorodnością Biologiczną.

Symbolem Parku jest żubr - największy ssak lądowy Europy. Znalazł on tu swoją ostatnią ostoję, gdzie zaczęto proces przywracania go naturze.

W następnym numerze:

„Świat zanieczyszczony hałasem”

KALENDARZ EKOLOGA

MAJ

12 maja

Światowy Dzień Ptaków Wędrownych

15 maja

Święto Polskiej Niezapominajki

22 maja

Dzień Praw Zwierząt (org. Klub Gaja)

22 maja

Międzynarodowy Dzień Różnorodności Biologicznej

24 maja

Europejski Dzień Parków Narodowych

31 maja

Światowy Dzień bez Papierosa - Anti Tobacco Day

REDAKCJA:

GreenWorld
serwis informacji ekologicznej